

[Jørgen Møller.]

Ogsaa denne Bestemmelse foreslaas sat ud af Kraft i Henhold til § 2 i det foreliggende Lovforslag, for saa vidt som det drejer sig om Kvinder, der har tysk Statsborgerret eller er statsløse. Og saa nævnes der i Forslaget endau en Gruppe Personer, nemlig saadanne, der som Flygtninge ved tysk Foranstaltning er ført her til Landet, eller som i øvrigt opholder sig her uden at være i Besiddelse af dansk Opholdstilladelse. Jeg er enig med Ministeren i hans Motivering: at man kan have Betæneligheder ved uden videre at give disse Kvinder Indfødsret ved deres Ægteskab med en dansk Statsborger, men findes der i Flygtningelejrene andre Kvinder end dem, der har tysk Statsborgerret eller er statsløse? Hvis det ikke er Tilfældet, er det jo overflødigt at nævne denne Gruppe særskilt. Jeg ved det ikke, men jeg gaar ud fra, at det kun er tyske Statsborgere, som findes der. Hvis der havde været Personer af en anden Nationalitet, vilde de være blevet sendt hjem, formoder jeg.

Den tredie Ændring i Loven af 18. April 1925 vedrører § 5, der er saalydende:

„Dansk Indfødsret tabes af den, som bliver Statsborger i et andet Land. For den, der bor her i Riget, indtræder Tabet, saafremt vedkommende ved Fødselen har erhvervet dansk Indfødsret, først, naar han . . .“

— i Loven af 18. April 1925 staar kun „han“, det er den Sprogbrug, man anvender, men det gælder ogsaa Kvinder —

„flytter ud af Riget.“

Lovforslagets § 3 fastslaar, at 2det Punktum i § 5 i 1925-Loven ikke kommer til Anvendelse paa den, der har erhvervet tysk Statsborgerret efter den 8. April 1940, medmindre andet i det enkelte Tilfælde ved Lov bestemmes. Altsaa, naar en dansk Kvinde efter nævnte Dato har giftet sig med en tysk Statsborger, mister hun uden videre sin danske Indfødsret, selv om hun ikke er flyttet ud af Landet.

Denne sidste Bestemmelse vil naturligvis vække en Del Uro hos gode danske Kvinder, som gennem en Menneskealder har regnet med, at de, hvis de blev gift med en Tysker, kunde bevare deres danske Indfødsret, indtil de flyttede ud af Landet. I og for sig er der, maa man sige, noget underligt i, at lige meget hvilket andet Lands Statsborger en dansk Kvinde har giftet sig med, hvad enten det er en Rumæner, en Italiener eller hvem det er, blot det ikke er en tysk Statsborger, kan hun bevare sin danske Indfødsret.

Jeg vil gerne tale disse gode danske Kvinders Sag, men over for dette staar Ministerens Motivering, hvori det siges, at ofte vil Erhvervelse af tysk Statsborgerret være Udtryk for en Indstilling, som ikke kan godkendes, saa at man ikke bør tillade den enkelte at bevare dansk Indfødsret ved Siden af den tyske. Denne Motivering gælder vel nærmest Mændene og kun i meget sjældne Tilfælde Kvinderne, men for alle gælder det jo, at de kan faa deres danske Indfødsret anerkendt ved særlig Lov, naar de henvender sig til Myndighederne om at faa deres Forhold undersøgt.

I øvrigt er jeg ikke uenig med Ministeren i, at det ud fra nationale Sikkerhedshensyn er nødvendigt at foretage en Udrensning paa de nævnte Omraader, og at særlig unge Mennesker, der har vist, at de ikke ønsker at gaa op i det danske Folk, og endogsaa baade før og efter den 9. April 1940 har udøvet landsskadelig Virksomhed, ikke bør have nogen Forrettighed forud for dem, der søger Statsborgerret paa den aarlige Indfødsretslov. Af de sidste bliver mange afvist, ikke fordi der er noget i Vejen med deres nationale Indstilling, men fordi de har modtaget Hjælp af det offentlige, som de ikke har kunnet tilbagebetale.

Som det fremgaar af mine Udtalelser, er der visse Ting i Lovforslaget, som jeg nærer Betænelighed ved at faa lovfæstet, men den højtærede Minister mener jo, at det ikke er muligt at gaa andre Veje end her foreslaaet. Da Lovforslaget imidlertid er af en saadan Karakter, at det ikke er heldigt at diskutere Enkeltheder her for aabent Tæppe, vil jeg senere tillade mig at foreslaa, at det henvises til en Udvalgsbehandling.

Jefsen Christensen: Det forelagte Lovforslag er jo et Produkt af Eftervirkningerne af den Verdenskrig, vi har haft. Saaledes som Reglerne blev givet ved Lov om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret af 18. April 1925, forekom det mig at være noget vidtgaende i Retning af at give lovlig let Adgang til at blive dansk Statsborger, naar de paagældende var født af fremmede Forældre og havde opholdt sig her uafbrudt i 19 Aar, uanset hvordan de i øvrigt havde optraadt i den forløbne Tid. Som Forholdene har udviklet sig, maa jeg sige, at der ogsaa kan næres visse Betæneligheder ved nu at fratage Mennesker en Ret, som de siden 1925 har været i Besiddelse af, og jeg savner en Angivelse af, fra hvilket Tidspunkt man regner, at denne Fortabelse skal finde Sted. Der har jo i Tyskland fundet en